

JG: De la colla, ja observaven en Pere. Sortíem de la Sala cap a Sant Feliu, Caldes, Santa Eulàlia, i vinga donar voltes. Un diumenge els senyors Sabaté i Serra ens van seguir amb el cotxe. Va arribar un moment en que fins i tot comptàvem els temps. En Pere s'hi va anar afecionant i llavors apareixia amb algun catàleg de bicicletes.

PP: Havíem d'anar a comprar-les a Can Dorsa, a Granollers. Aquells homes van veure que en Pere tenia fusta, que en Jaume podia servir i que jo era un gandul (riu).

Deurien ser molt diferents, les bicicletes d'abans?

PP: Mare de Déu! Només miràvem el manillar i que s'hi adequés el braç. Eren de ferro i, de detallets, pocs. Vaig començar amb una Zeus. Allò sí que era una màquina! Encara guardo els rodillos que fèiem servir per a entrenar-nos.

JG: Era una bicicleta d'un plat i tres pinyons. A vegades saltava la cadena. Més endavant, una bici de cinc pinyons i dos plats per anar canviant. Quan es trencava alguna peça, en Pere Duran s'encarregava de reparar-la. Feia els coixinets i els afinava.

PP: Dos plats de mida 49-52, ja m'explicaràs! Pesaven tretze o catorze quilos. Recordo quan apareguren els primers pinyons d'alumini, quina meravella!. Feien un soroll tou.

FB: No he anat molt amb bici, però han canviat moltes coses amb els mecanismes actuals. En Pere Prim sabia baixar molt ràpid. Tots tres anaven forts!

El Farell era la vostra ruta preferida.

JG: Hi pujàvem tots tres. El Pere es quedava enrere i pensàvem: Ostres, què li passa? Ens giràvem i ens deia: "Eh, pareu!. No heu vist un esquiro!?". O es fixava en els ocellets i ens feia mirar els camps segats, les patates a punt de collir. Cridava, et giraves, i deia: "Quin esquiro! més maco!". Potser era l'excusa per afluixar el ritme (riu). I gaudia sempre amb la natura i el paisatge.

PP: És curiós que al principi, quan varem començar, en Pere no ens seguia ni en la pujada ni en la baixada, ni tampoc en el pla. En Jaume era un tren! Us sona el nom de Roger Pingeon, ciclista francès de gran elegància i estampa? Doncs en Jaume era ell. Però en Pere va començar a entrenar-se...

I al 1973 va començar com a amateur i amb un mànager.

FB: El 1972 o 1973 vaig comprar-li un maillot blanc i verd i un culot

negre al carrer Aribau, per dur-lo a una cursa. Va ser tot un món perquè jo no hi entenia. A Manlleu va guanyar una cursa, però el van desqualificar perquè no portava el desenvolupament correcte (combinació de plat i pinyó). Tot just començàvem a conèixer la normativa.

PP: Sortíem els diumenges a les vuit o a les nou del matí i, cap al migdia, en Jaume deia que havia d'anar a Missa. Jo volia tornar per anar a ballar al Casino. I en Pere continuava. És clar que aviat es va posar en forma i va fitxar pel Barcelona Moritz.

FB: En Pere va començar a competir com a amateur coincidint amb l'Esparza, en Pujol i l'Ocaña. Un dia ve el mànager de la Casera i em diu: "Alcalde, tu llevas al Pere. Si queréis os ficho a los cuatro". Ens va pagar el viatge a la Puerta de Toledo. Finalment, només en Pere va fitxar per aquell equip madrileny. Després va anar al servei militar.

A l'illa de Mallorca va conèixer la seva esposa.

FB: Va començar amb un equip militar de Mallorca i conegué l'Antònia. Dóna la casualitat que jo també vaig fer el servei a Mallorca i anys abans havia conegut a la mare de la seva sogra, a Palma. En acabar el servei, en Pere va córrer altra vegada amb el Radiant i va guanyar el Campionat d'Espanya el 1976.

Teka i Kas, millors equips de l'època.

FB: Del Radiant Barcelona va fitxar pel Teka, dirigit per en Revuelta, per tres temporades. Recordo que el 1977, en l'etapa de la Setmana Catalana, amb final a Santa Eulàlia, va anar escapat una estona amb el belga Eddy Merckx, a l'alçada de Sant Hipòlit de Voltregà. Després va anar al Kas, dues temporades, amb belgues i espanyols, amb en Joan Fernández. En aquell moment el Kas era el millor equip ciclista d'Europa.

